

rende Pris og i Fremtiden være forpligtede til at svare en Afgift i Forhold til den nuværende Pris. Derfor har vi søgt ved Lovforslaget om Brugen af Jord i offentligt Eje at komme de Mennesker til Hjælp, ikke ved positiv Gave, men ved at tage Konjunkturmomentet fra dem og sige: I faar en ny Vurdering hvert femte Aar; og de Brug, der stiger i Værdi paa Grund af Konjunkturerne, bliver belastet med en endnu større Afgift, men de Brug, der falder i Værdi, maa til Gengæld give en ringere Afgift i Fremtiden. Den Form for Fæste kalder jeg ikke Fæste, jeg kalder det Eje, idet blot Konjunkturmomentet er taget bort fra Ejendommen til Støtte for de vedkommende Brugere.

E. Rasmussen: Det ærede Medlem fra Sorø (Martin Hansen) udtalte, at han troede, at jeg vilde have taget Afstand fra Udstykningsforeningens Pres paa den omtalte Fæster. Jeg vilde tage Afstand, hvis Udstykningsforeningen nogen Sinde havde øvet Pres paa nogen Fæster, men det har den ikke. Jeg er derimod en Tilhænger af, at en Mand, som har skrevet sit Navn under paa et Dokument, skal respektere sit Navn, selv om han er Fæster — hvad det omtalte Mand imidlertid ikke er, men det kan jo være ligegyldigt, da han mødte paa Svigerfaderens Vegne. Jeg er ikke i Tvivl om, at hvis Udstykningsforeningen vilde have forfulgt denne Sag, vilde det have vist sig, at Manden var juridisk bunden, naar han havde underskrevet et Købetilbud paa en Gaard. Men til Trods derfor har Udstykningsforeningen altsaa ikke forlangt, at han skulde staa ved sit Ord, naar han selv mente, han kunde være tjent med at løbe fra det.

Dernæst vilde det ærede Medlem give det Udseende af, at Partiet Venstre og i Særdeleshed han selv havde været den eneste Talsmand for, at Lejehuse skulde overgaa til Selveje-Huse, ja, det ærede Medlem henviste til Rigsdagstidende og talte om, at det kunde ses dér. Det er rigtigt, at det, det ærede Medlem har sagt, findes i Rigsdagstidende, men der findes i den samme Tidende ogsaa, hvad den radikale Ordfører ved denne Lejlighed har sagt. Jeg havde den Ære at være Ordfører for det radikale Parti, da Lovforslaget om Brugen af Huse paa Landet var til Forhandling, og jeg vil gerne med den højtærede Formands Tilladelse citere nogle faa Linier af, hvad jeg sagde. Først gav jeg en Redegørelse angaaende de Huse, som vilde komme ind under Loven, nem-

lig Pligthusene og Husene efter Loven af 1902, og beklagede, at ikke andre Huse kunde komme med, og derefter udtalte jeg: „Jeg kan ikke se Nødvendigheden af at gøre saa stor Forskel. Hvorfor skal vi have saa mange Former for Landbrug? Hvorfor ikke tage ogsaa disse Huse med ind under denne Lov? Er det ikke lige saa samfundsnyttigt, at Lejehusmænd faar Ret til at kræve deres Huse udlagt til Ejendom? Jeg ved nok, at man siger, at de ingen juridisk Ret har, men det er jo ikke Meningen, at de, som i Øjeblikket ejer disse Huse, skal miste noget, de skal selvfølgelig have disse Huse betalt med deres fulde Værdi. Jeg tror, Almenvellet kræver, at disse Huse enten overgaa til Selveje eller ogsaa til Leje“. Det udtalte jeg selv samme Dato, paa hvilken det ærede Medlems Udtalelse faldt. At det ærede Medlem talte først, skyldes den Omstændighed, at hans Parti ved Skæbnens Ugunst er det største; hvis det radikale Parti havde været større end Venstre, var jeg kommet til at udtale det først.

Første Næstformand (K. M. Klausen): Folketingsmanden for Præstø Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Andreasen: De Udtalelser, det ærede Medlem fra Fredensborg (Moesgaard-Kjeldsen) sidst fremsatte, henvendte til mig, overraskede mig i ikke mindre Grad end de første. Jeg har indtil dette Øjeblik ikke været klogere, end at jeg troede, det ærede Medlem fra Fredensborg havde stemt for et Forslag om at muliggøre Udstykning ved Ekspropriation, og jeg forstaa derfor ikke, hvorfor han nu saa stærkt argumenterer mod denne Maade at skaffe Husmænd og Landarbejdere Jord paa. I hvert Fald vil jeg indtil videre have Lov til at tro, at han i saa Henseende ikke taler paa det radikale Partis Vegne, det vilde være ganske utænkeligt. Jeg vil gentage, at er der nogen Lejlighed, hvor Landbrugsministeren kan administrere denne Lovgivning paa en Maade, som alle retsindige Landmænd, baade store og smaa, alle, som erkender det forpligtende i at eje Jord, vil være tilfreds med, nemlig ved, at Ekspropriation finder Sted, saa er det i et Tilfælde som det, jeg har fremdraget her. Der er noget oprørende i, at noget saadant kan finde Sted paa en Tid, da vi, for at skaffe det nødvendige Brødkorn frem, er nødsagede til at vedtage Lov om Landets Høst; det er op-